

den radikale Dagsorden, vilde anbefale sig fra et konservativt Interessesynspunkt, fremfor at alle de betydningsfulde Afgørelser i denne enestaaende Krisesituation skulde træffes ved hemmelige Eneforhandlinger mellem de Konservative og denne højtærede Regering. Hvis det var en meget stærk Regering, hvis det var en Regering, som i to Aar havde ført en beslutsom, maalbevidst og sikker Politik, der havde ført til frugtbare og gode Resultater, en Regering, som Befolkningens store Flertal med Tillid saa hen til, en Regering, som havde vist en Imødekommenhed overfor det andet Parti, som svarede til, at dens parlamentariske Magtstilling i Virkeligheden formelt kun kan opretholdes ved fornøden Imødekommenhed overfor dette andet Parti — saa kunde jeg tænke mig, at man fra konservativ Side vilde sige: Vi kan udmærket føre disse Forhandlinger alene med denne højtærede Regering, det kan vi tage det fulde politiske Ansvar for, vi har intet at frygte, vi skal nok faa denne Regering til at gøre Indrømmelser, som vi kan være tjente med, denne Regerings Stilling er saa sikker i dens Vælgeres Omdømme og i vore Vælgeres Omdømme, at vi ikke risikerer noget ved at gøre os enesolidariske med den for de Foranstaltninger, der nu træffes. Hvis det var Tilfældet, saa kunde jeg forstaa, at man fra konservativ Side ikke havde Betæneligheder, men saaledes er Stillingen jo blot desværre slet ikke.

Derfor synes jeg, naar vi er kommet ud i en saadan erhvervspolitisk og finanspolitisk Blindgade, som der ikke er nogen som helst Udsigt til, at denne Regering alene med de Konservative vil magte paa tilfredsstillende Maade at bringe os ud af, at man fra konservativ Side meget vel kunde acceptere det som en betryggende Udvej at følge den Fremgangsmaade, der anbefales i den radikale Dagsorden. Det er i alt Fald det Standpunkt, som jeg for mit Vedkommende vil indtage. Jeg indser ikke, at der er noget graverende, noget uantageligt for den højtærede Regering i denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Den højtærede Forsvarsminister har lige fra første Færd i Efteraaret 1920 Gang paa Gang hævdet, at hans Parti søgte Samarbejde til alle Sider, det vilde gerne have saa mange Partier med, som det paa nogen Maade var muligt: Vi søger ikke fortrinsvis Samarbejde med det konservative Folkeparti, men vi søger at faa Tilslutning, hvor vi kan faa det. Og fra konservativ Side hævdede det ærede Medlem Hr. Korsgaard udtrykkelig, da vi i August havde Importreguleringsloven til Be-

handling, at det var en uhyre Fordel — „uhyre Fordel“ var hans Udtryk —, at alle Partier var blevet enige om denne Importregulerings Vedtagelse. Saaledes har altsaa Stillingen fra ærede Regeringspartiers Ordføreres Side været ved mangfoldige Lejligheder af principiell Betydning, og jeg kan ikke indse, at Situationen nu er en saadan, at det ikke skulde være Regeringspartierne magtpaaliggende, naar der er Udsigt dertil, naar der fra Oppositionens Side vises god Villie, at faa et Samarbejde i Gang med de andre Partier for at bringe os ud af en saadan ekstraordinær Nødssituation, som vi staar i i Øjeblikket.

Af disse Grunde vil jeg for mit Vedkommende, medmindre der fra konservativ Side skulde komme en Dagsorden, som synes paa mere betryggende Maade at vise Vej ud af den foreliggende Blindgade, ikke tage i Betænkning at stemme for den af de Radikale foreslaaede Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Men det skulde glæde mig overordentligt, hvis det viste sig at være Tilfældet, at de Konservative fremsatte en saadan Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Jeg kan tænke mig, at den af de Radikale foreslaaede Paastand paa Overgang til Dagsordenen har voldt mine tidligere konservative Partifæller et ikke ringe Hovedbrud i den Time, der er forløbet, inden Forhandlingerne blev genoptaget, og det er jo muligt, at de snilde og behændige Stemmeførere nu har fundet en Dagsorden, de kan gaa med til, som giver en lige saa stor Tryghed for, at denne Krisesituation gribes an paa en Maade, som Befolkningen kan imødesee med fuld Tillid. Og hvis det skulde vise sig, skulde jeg ikke have noget imod at stemme for en saadan Paastand paa Overgang til Dagsordenen; men indtil jeg ser den, indser jeg ikke, at man ikke fra et konservativt Synspunkt med fuld Tillid og Tryghed kan gaa med til den foreliggende Paastand paa Overgang til Dagsordenen, og derfor vil jeg for mit Vedkommende, medmindre jeg ser noget bedre, ikke tage i Betænkning at stemme for den.

Jacob Christensen: Jeg havde ikke tænkt mig at ville tage Ordet ved denne Forhandling, men Udtalelser, som den højtærede Indenrigsminister fremkom med i Gaar, og Udtalelser fra Venstres Ordfører (Stengaard-Kirkegaard) i Dag var af en saadan Art, at jeg ikke syntes, jeg rolig kunde lade disse Udtalelser være uimodsagte. Jeg ønsker derfor at imødegaa dem, bl. a. ved at henvise til, hvorledes det i Praksis gaar til. Den højtærede